

die we allemaal wel kennen.

De vliegers waarmee ik begon, de eerder genoemde Razorblade en de Flexifoils - omdat de Hotshot aan de zware lijnen niet voldeed werd er een Flexifoil Pro Team aangeschaft - staan eigenlijk ver van het basisontwerp waarmee het allemaal begonnen is: de stuntvlieger die de Amerikaan Don Tabor ooit ontwikkelde en die in zijn oervorm nog het meest in de Hawaïan van Top of the Line, het bedrijf van Tabor, terug te vinden valt. De Engelsman Tim Benson mag in deze zeer korte historie ook niet onvermeld blijven, hij ontwikkelde de Phantom, waar we in de hedendaagse Session van HQ veel van terugvinden. Ik weet dat sommige vliegers bijna goud over zouden hebben voor een originele Phantom, de vlieger die eigenlijk aan de basis staat van de hedendaagse trick stuntvliegers of in ieder geval daaruit door ontwikkeld is.

In mijn collectie stuntvliegers is het materiaal van Don Tabor's Top of the Line goed vertegenwoordigd. De Spin Off is altijd een basisvlieger geweest die zelfs bij windkracht zeven nog te hanteren is, een ietwat goedmoedige vlieger die vergeeflijk is bij fouten, tot in de hoeken van het windraam te vliegen valt en soms aanvoelt als een betrouwbare vrachtwagen die je commando's als een brave hond uitvoert. Zeker geen trickvlieger. Op Vlieland ontmoette ik jaren geleden een man die een versleten en verschoten Spin Off door het luchtruim stuurde en me vertelde dat-ie elke zomer waar hij ook was deze vliegers achtjes liet draaien omdat het voor hem net een soort van meditatie was, rustgevend zeker. Dat is het enige nadeel van de Spin Off: zeer aan slijtage onderhevig. Het is een van de weinige vliegers die patches op het doorgesleten spinnakerdoek heeft en ook de verbindingstukken in de glasvezel stokken willen er wel eens spontaan uitvallen. Top of the Line vliegers wekken altijd de indruk alsof ze

door Tabor persoonlijk in elkaar zijn gezet: stukjes zwart plakband waarmee pijnokjes zijn vastgezet, alles ietwat geïmproviseerd maar toch robuust uitgevoerd, bijna zoals mijn vader het zou hebben gedaan. Maar betrouwbaar tot in het oneindige. Net als de paars/blauwe Hawaïan met zijn uiterst lange gebogen whiskers. Niks schiet er van zijn plaats en bij een crash demonteert de vlieger zichzelf zonder dat er schade aangericht wordt. Het trouwe adagium van glasvezelstokken, degelijk elastiek met overhandse knopen en een dubbel genaaid Carrington dek. Altijd inzetbaar zwaar materieel met veel hardware: degelijke warteltjes met harpsluitingen waardoor teveel Beaufort weinig schade aan kan richten. En dat alles nog steeds aan het Dyneema en de Skylaws die ik jaren geleden bij van Dongeren kocht. De oer-lijnen zoals ik ze zelf genoemd heb. (Herinnert iemand zich nog de geur van nieuw Dyneema dat net aan de elementen is blootgesteld: zoetig chemisch maar

niet onaangenaam. Spectra heeft dat niet. Dupont en Akzo hebben jarenlang een juridische strijd om hun super vezels met verschillende naam gevoerd. Lang mocht het Amerikaanse equivalent van Dyneema niet worden uitgevoerd omdat het onder een militair embargo viel. En nu de Synergy Deca van Marc Ricketts door Invento in Duitsland wordt geproduceerd krijg je hem vanuit Amerika met Dyneema lijnen geleverd. Raar maar waar.)

Een collectie stuntvliegers bouw je langzaam op. Voor de Spin Off van Top of the Line kwamen er andere omdat ze me door vliegerwinkels of vliegersaars werden aangeraden, in volgorde: Drie Flexifoils Hotshots om met die andere een treintje aan de oer-lijnen te kunnen vliegen, het snelste treintje dat ik ooit heb meegemaakt. Een Speedwing die ik als stadsvliegertje op het Stenen Hoofd in het IJ vloog, een razend brommertje in de lucht dat vele automobilisten wachtend voor het stoplicht op het Westerdok deed omkijken.

